καὶ δὲν ἤμουν συνηθισμένος στὶς σχετικὲς μανοῦβρες.

—Μὰ ἀκριβῶς μὲ τὴν ἀτζαμοσύνη σου αὐτὴ τάχω κι' ἐγώ, ἠλίθιε... Στὸν τόπο μου, οὔτε σκυλὶ δὲν θὰ κρεμοῦσαν μὲ τὸν τσαπατσούλικο αὐτὸ τρόπο ποὺ μὲ κρέμασες ἐσύ...

—Ἴσα-ἴσα φρόντισα, κύριε Τζών — γιὰ νὰ σᾶς περιποιηθῶ καλύτερα — νάβρω σκοινὶ κατασκαίνουργο καὶ φῖνο... Γιατί τάχετε μαζύ μου λοιπόν;...

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, κανάγια, πὼς ἴσα-ἴσα τὸ κατασκαίνουργο σκοινί σου ἦταν ποὺ μὲ παίδεψε τόσο πολύ... Δὲν γλυστροῦσε καθόλου στὸ λαιμό μου, μοῦ τὸν ἔγδαρε φριχτά, κι' ἔτσι ἔπαθα βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν στὸ πρόγραμμα τῆς τελετῆς γιὰ νὰ τὰ πάθω... Ἀλλὰ ἔννοια σου... Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγὼ πῶς κρεμοῦν καλὰ καὶ σίγουρα, ὥστε, ἂν στὴν Κόλασι ποὺ θὰ πᾶς σὲ λιγάκι, χρειαστεῖ τὶς συμβουλές σου ὁ ἀρχιδιάβολος, νᾶσαι πειὰ σὲ θέσι νὰ τὸν δασκαλεύης, κάθε ποὺ θὰ τοῦ καπνίζη νὰ κρεμάη τοὺς κολασμένους...

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἕξαλλος Τζών, χύμηξε στὸν μαρμαρωμένο ἀπὸ τὴν τρομάρα του Πέντρο, τὸν ἀναποδογύρισε στὸ πάτωμα καὶ τοῦδεσε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια...

Ἔπειτα παίρνοντας μιὰ χοῦφτα λῖπος τῆς μαγειρικῆς ἀπὸ ἕνα γαβαθάκι, ἄλειψε καλὰ τὸ σκοινὶ ποὺ τοὔβαλε στὸ λαιμὸ καὶ τὸ δοκίμασε πολλὲς φορὲς νὰ δῆ ἂν γλυστράει. Κι' ὅταν τελείωσαν ἡ δοκιμὲς αὐτές, μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, πέρασε τὸ σκοινὶ ἀπὸ ἕναν κρῖκο τοῦ ταβανιοῦ καί, τραβῶντας τὸν Πέντρο μετέωρο ψηλὰ στὸν ἀέρα, τὸν ἔστειλε στὰ σκοτεινὰ βασίλεια τοῦ Ἄλλου Κόσμου!

***

Μιλοῦσαν πολὺν καιρὸ κατόπιν στὸ Γιβραλτὰρ γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ πτώματος τοῦ Τζών — τὸν ὁποῖο ὅλοι νόμιζαν νεκρὸ πειά — καθὼς καὶ γιὰ τὴν τραγικὴ αὐτοκτονία τοῦ ἐρασιτέχνου δημίου Πέντρο, τὴν ὁποία ὅλοι ἀπέδιδαν σὲ τύψεις καὶ μετάνοια...

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τζὼν πρὶν φύγει ἀπὸ τὴν καμαροῦλα τοῦ κρεμασμένου πειὰ δημίου, ἔλυσε τὰ σκοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχε δέσει χεροπόδαρα πρὶν τὸν κρεμάσει, καὶ τὰ πῆρε μαζύ του. Καὶ φαινόντουσαν μὲν καθαρὰ τὰ ἴχνη τοῦ δεσίματος γύρω στὰ χέρια τοῦ δυστυχισμένου Πέντρο, ἀλλὰ κανένας δὲν τὰ ἐπρόσεξε, ἤ, κι' ἂν τὰ πρόσεξε, δὲν ἔδωσε καὶ τόση σημασία...

Ἦταν πολὺ πίσω ἡ Δικαιοσύνη ἐκείνη τὴν ἐποχή!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΜΑΞΑ

Διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο γιὰ τὴν ὑπομονὴ τῶν Ἄγγλων. Κατὰ τὸ 1885, ὁ σὲρ Οὐΐλλιαμ Δράγς πῆρε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ἕνα μόνιππο γιὰ νὰ κατέβη στὸ λιμάνι — ἕνα τέταρτο τὸ πολὺ ἀπόστασις — ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένη ἡ θαλαμηγός του. Ὅταν ἔφτασε στὴν παραλία, κατέβηκε ἀπὸ τ' ἁμάξι λέγοντας στὸν ἁμαξηλάτη λακωνικότατα:

— Περίμενε!...

Πῆρε κατόπιν μιὰ βάρκα κι' ἀνέβηκε στὸ πλοῖο του. Εἶχε σκοπὸ νὰ κάμη μιὰ μικρὴ βόλτα, ὡς δυὸ χιλιόμετρα, γιὰ νὰ δοκιμάση τὴν καινούργια μηχανὴ ποὺ εἶχε βάλει στὴ θαλαμηγό του. Τόσο πολὺ ὅμως εὐχαριστήθηκε ἀτ' τὴ σύντομη ἐκείνη θαλασσινὴ διαδρομή, ὥστε ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ βάλη πλώρη γιὰ τ' ἀνοιχτὰ καὶ νὰ κάμη... ἕνα ταξεῖδι ὡς τὸ Ρίο Ἰανέϊρο. Γιατί ὄχι; Εἶχε ἀφθονία κι' ἀπὸ τρόφιμα κι' ἀπὸ βενζίνη. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, ὁ ἁμαξηλάτης τί ἔκανε; Σὰν γνήσιος Ἐγγλέζος, περίμενε στὴν ἀποβάθρα, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ὁ πελάτης του.

Πέρασε μιὰ μέρα, πέρασαν δυό, πέρασε ἕνας μῆνας, κι' ὁ ἁμαξηλάτης ἔμενε πάντοτε ὑπομονετικὰ στὴν ἴδια θέσι ἀκίνητος. Εἶχε φροντίσει μόνο νὰ πάη νὰ πάρη σανὸ κι' ἕνα μουσαμὰ γιὰ νὰ σκεπάζη τὶς νύχτες τὸ ἄλογό του.

Πέρασε ἕνας χρόνος. Οἱ τροχοὶ τοῦ ἁμαξιοῦ εἶχαν σκουριάσει, μὰ ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἁμαξηλάτου ἐξακολουθοῦσε ἀπεριόριστη, τερατώδης.

Πάντοτε καθισμένος στὴ θέσι του, ὁ ἀπερίγραπτος αὐτὸς Ἐγγλέζος δὲν κατέβαινε παρὰ μονάχα γιὰ ν' ἀγοράση φαΐ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ ἄλογό του...

Τέλος ἕνα πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ δεκατετράμηνο περιπλάνησι, φάνηκε στὸν ὁρίζοντα ἡ θαλαμηγὸς τοῦ ἰδιοτρόπου σὲρ Οὐΐλλιαμ Δράγς.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀντίκρυσε βγαίνοντας στὴν ἀποβάθρα ὁ κ. Δράγς, ἦταν ὁ ἁμαξηλάτης του.

Τὸν ἐκύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω κι' ἀφοῦ τὸν ἀνεγνώρισε, χωρὶς νὰ δείξη καμμιὰ ἔκπληξι, τὸν ἐρώτησε μὲ τὸ γνησιώτερο ἐγγλέζικο φλέγμα:

— Πόσα σοῦ ὀφείλω;

Ὁ ἁμαξηλάτης ἔκαμε ἕνα λογαριασμὸ ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς μακροχρονίου ἀνομονῆς του καὶ τὸν ἔδωκε στὸν πελάτη του.

Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτε, τοῦ ὑπέγραψε ἀμέσως ἕνα τσέκ.

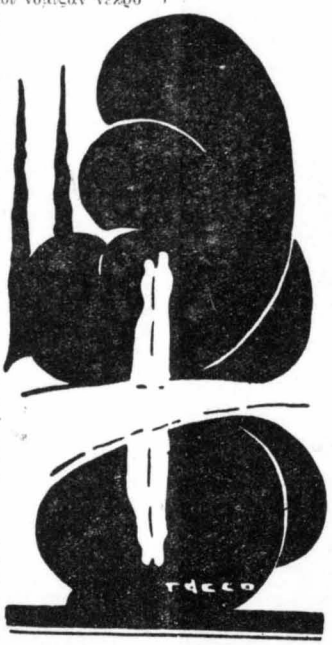

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ὁλημερὶς στὸν καφενὲ
τοῦ Παναῆ τοῦ Κουνενὲ
μοῦλυωσε τὸ μοναδικό, ποὺ ἔχω παντελόνι
καὶ μὲ τὸ βλέμμα καρφωτὸ
καὶ τὸ λαιμό μου στρωτὸ
ἀγκύλωσι μοῦ χτύπησε νὰ βλέπω στὸ μπαλκόνι...

Καὶ προτιμᾶ νὰ ξεραθῆ
κι' ἀπότιστος νὰ μαραθῆ,
στὸ παραθύρι ὁ λαλές, παρὰ νὰ μ' ἀντικρύση
καὶ νὰ τὴ δῶ ἐγὼ κωρτερῶ,
σὰν τὸν Χριστὸ πάν' στὸ σταυρὸ
μὲ μιὰ περαστικὴ ματιά, ζωὴ νὰ μοῦ χαρίση!

Κι' ἔτσι τ' ἀψήλου, ὅπως κυττῶ,
τ' ἀστέρια λὲς καὶ μέλετῶ,
σὰν καζαμίας τὸν «πιθανὸ καιρὸ» ποὺ πάει νὰ βγάνη
κι' οἱ φίλοι μου, ποὺ μὲ κυττοῦν
χαμογελῶντας σταματοῦν
κι' ἂν ἴσως βρέξει μὲ ρωτοῦν ἢ τί καιρὸ θὰ κάνη...

Ἀπὸ τὴ μοῖρα μου γραφτό,
μαζὺ μὲ τ' ἄλλα εἶνε κι' αὐτό,
τὴν ξελογιάστρα ποὺ ἀγαπῶ, σ' ἄλλου ἀγκαλιὰ νὰ γέρνη
κι' ἐμὲ ἡ φτωχοῦλα μου ψυχὴ
τέτοια τὴν πιάνει ταραχή,
στὴν ἐλαφρότερη ματιά, ποὺ «εὐχαριστῶ» τῆς κραίνει.

ΝΙΟΒΓΑΛΤΗ

Ξούρισες τὸ φρυδάκι σου
κι' ἔβαψες τὸ χειλάκι σου
καὶ τὰ μαλλάκια σου ἄφησες, ὡσὰν καλογεράκι
χτυπᾶς τὰ τακουνάκια σου
βάφεις τὰ μαγουλάκια σου
κι' ὅμως τὸ στοματάκι σου μυρίζει γαλατάκι...

Ἀκόμα χτὲς τὴ σάκκα σου
ἔσερνες καὶ τὴν πλάκα σου
καὶ μάθαινες τ' ἀλφάβητο, στὴν κόνα-Πασαρίχα.
Κανέναις δὲ σ' ἀγνάντευε
κανέναις δὲ σὲ μάντευε
καὶ μόνο ἐγὼ σὲ πρόσεχα κι' ὑπ' ὄψι μου σὲ εἶχα!

Καὶ τώρα μοῦ τεντώνεσαι
καὶ μοῦ γλυκοστηλώνεσαι
πάνου στὸ τακουνάκι σου καὶ παίζεις τὴ μεγάλη.
Κι' ἐγὼ γιὰ σένα χάνουμαι
κι' ἀπὸ τὸν τοῖχο πιάνουμαι,
ὅταν διαβαίνεις δίπλα μου, μὴν πέσω ἀπὸ τὴ ζάλη...

Μὰ σὺ κάνεις τὸ ζόρικο,
μαζύ μου, ρὲ αἱμοβόρικο
καὶ δὲ μὲ καταδέχεσαι, μ' ἂν δὲν κρατῶ ἀπὸ ράτσα,
στὸν ἔρωτα εἶμαι μάστορας,
στὴ διδαχή του πάστορας
κι' ἔχω γιὰ τὸ κορμάκι σου, φείδια, τὰ δυό μου μπράτσα.

Εἶσαι μικρὸ καὶ χάνεσαι
καὶ πᾶς καὶ ξελογιάζεσαι,
μὲ κάτι μικρομέγαλους, ποὺ θὰ τοὺς συγυρίσω.
Γιὰ κάνε πῶς μοῦ ἔρχεσαι
καὶ πῶς μὲ καταδέχεσαι
κι' ἂν φύγεις πειὰ ἀπὸ δίπλα μου, ἐγὼ νὰ τὸ ξουρίσω.

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

Ἕνας νέος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν φοβερὸ ληστὴ Καρτοὺς (Καπετὰν Φυσέκη), ζητῶντας νὰ γίνη δεκτὸς στὴ συμμορία του.

— Καὶ ποῦ ὑπηρετοῦσες προτήτερα; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀρχισυμμορίτης.

— Δυὸ χρόνια ἔκαμα ὑπηρέτης ἑνὸς εἰσαγγελέως καὶ ἕξη μῆνες γραμματεὺς ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, εἶπε ὁ νέος.

— Πολὺ καλά! ἀπάντησε τότε εἰρωνικὰ ὁ Καρτούς. Τὰ δυόμισι αὐτὰ χρόνια τὰ λογαριάζω χρόνια ὑπηρεσίας... στὴ σπεῖρα μου, τῆς ὁποίας ἀπὸ σήμερα εἶσαι ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέλη!...

ΡΟΛΟΠΕΤΑΛΑ

— Ὅποιος ἀγαπάει ἐκείνους ποὺ τὸν κολακεύουν, κάνει, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ εἶπε ὁ Χριστός: «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν».

— Ὁ ἀνόητος περιφρονεῖ ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβη. Ὁ ἔξυπνος θέλει νὰ μάθη ὅσα ξέρουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ μεγαλοφυὴς ζητάει ν' ἀνακαλύψη ἐκεῖνα ποὺ κανένας δὲν ξέρει.